

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licență în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțione și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

STEPHEN KING

VRĂJITORUL SI GLOBUL DE CRISTAL

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

CUPRINS

Argument.....	7
RESPECT	15
Prolog. BLAINE	17
 Partea întâi. GHICITORILE	27
I. SUB LUNA DEMONULUI (I)	29
II. CASCADA OGARILOR.....	47
III. GÂSCA DE ZIUA SĂRBĂTORII	63
IV. TOPEKA.....	86
V. LA DRUM ÎNTINS.....	107
 Partea a doua. SUSAN.....	147
I. SUB LUNA Sărutărilor	149
II. PROBA CINSTEI	157
III. O ÎNTÂLNIRE PE DRUM	176
IV. CU MULT DUPĂ SCĂPĂTATUL LUNII.....	202
V. BUN VENIT ÎN ORAȘ	224
VI. SHEEMIE	262
VII. PE POVÂRNİŞ	289
VIII. SUB LUNA NEGUȚĂTORULUI	326
IX. CITGO	341
X. PASARE și URS, IEPURE și PEŞTE	374
 Interludiu. KANSAS, UNDEVA, CÂNDVA	405

Partea a treia. SĂ ÎNCEAPĂ SECERIȘUL	411
I. SUB LUNA VÂNĂTORESEI	413
II. FATA DE LA FEREASTRĂ	430
III. O PARTIDĂ DE CASTELE	448
IV. ROLAND și CUTHBERT	469
V. CURCUBEUL VRĂJITORULUI	507
VI. ÎNCHEIEREA ANULUI	537
VII. RECUPERAREA GLOBULUI DE CRISTAL	566
VIII. CENUȘA	593
IX. SECERIȘUL	616
X. SUB LUNA DEMONULUI (II)	671

 Partea a patra. TĂȚ' COPIII DOMNULUI AU PANTOFI....	729
I. KANSAS DIMINEAȚA	731
II. PANTOFI PE DRUM	744
III. VRĂJITORUL	759
IV. GLOBUL DE CRISTAL	774
V. CALEA GRINZII	782
 Postfață	795

PARTEA ÎNTÂI

GHICITORILE

TITLU LĂZĂR

UNICUM

I

SUB LUNA DEMONULUI (I)

I

Orașul Candleton era o ruină otrăvită și iradiată, însă mort nu era; după atâtea secole, în el încă mișunau forme de viață tenebroase – cărăbuși mari cât țestoasele, păsări cu aspect de libelule mici și diforme, câțiva roboți împiedicați care intrau și ieșeau din clădirile dărăpăname ca niște zombie din inox, cu înceieturile scârțâind, cu ochii nucleari pâlpâind.

– Arată-ți permisul de trecere, partenere! strigă cel care era blocat de două sute treizeci și patru de ani într-un colț al holului de la intrarea în Hotelul Călătorilor.

În rombul ruginit al capului său era ștanțată o stea cu șase colțuri. De-a lungul timpului, reușise să adâncească superficial peretele îmbrăcat în otel care îi ținea calea, dar asta era tot.

– Arată-ți permisul de trecere, partenere! Posibil nivel ridicat de radiații la sud și est de oraș! Arată-ți permisul de trecere, partenere! Posibil nivel ridicat de radiații la sud și est de oraș!

Un şobolan umflat, orb și trăgându-și mațele după el într-un sac ca de placentă putredă, se cățără anevoie peste picioarele robotului de poliție.

Robotul nu-l observă, ci continuă să dea cu scăfărilia-i de otel în peretele de otel.

– Arată-ți permisul de trecere, partenere! Posibil nivel ridicat de radiații, fir-ar mama ei a naibii!

În spatele lui, în barul hotelului, tigvele celor care intraseră pentru o ultimă băutură înainte să-i prindă cataclismul râneau că și când ar fi murit râzând. Poate că unii dintre ei aşa făcuseră.

Când Monoul Blaine străbătu noaptea pe sus, ca un glonț ieșind pe țeava armei, geamurile se sparseră, praful se scutură și mai multe crani se dezintegră precum niște oale antice de lut. Afară, un uragan scurt de pulbere radioactivă se iscă pe stradă și coloana lui spiralată înghiți bara de legat caii din fața restaurantului „Elegant Beef & Pork“. În piața orașului, Fântâna Candleton se rupse în două, împrăștiind pe jos nu apă, ci doar praf, șerpi, scorponi muți și câțiva cărăbuși-țestoase orbi.

Apoi fantoma ce se avântase pe deasupra orașului dispără ca și când nici n-ar fi existat, Candleton revenind la activitatea leneșă care-i ținea loc de viață de două secole și jumătate... și atunci bumul sonic veni din urmă, bubuind deasupra orașului pentru întâia oară în şapte ani, provocând vibrații destul de puternice ca să năruiască merceria din spatele fântânii. Robotul de poliție încercă să mai dea glas unui ultim avertisment: „Posibil nivel...“, după care tăcu pe vecie, întorcându-se cu fața spre colțul său, ca un copil pedepsit pentru obrăznicie.

La două sau trei sute de roți de la ieșirea din Candleton, pe direcția Căii Grinzi, nivelul de radiații și concentrațiile de DEP3 din sol scădeau brusc. Acolo, șina monoului cobora până la mai puțin de trei metri de pământ și, tot acolo, o căprioară ce părea aproape normală ieși elegant din pădurea de pini pentru a se adăpa dintr-un pârâu ale cărui ape se curățaseră pe trei sferturi.

Căprioara *nu* era normală – un al cincilea picior nedezvoltat și atârna din mijlocul pântecelui ca un uger, bălgăniindu-se nevertebrat de la stânga la dreapta în timp ce păsea, și un al treilea ochi orb se holba lăptos din partea stângă a botului. Si totuși, era un animal fertil, iar ADN-ul ei era relativ ordonat, ținând cont de faptul că era un mutant de a douăsprezecea generație.

În cei șase ani de viață ai ei, căprioara dăduse naștere la trei pui și. Doi dintre ei fuseseră nu doar viabili, ci chiar normali – alțoi bun, i-ar fi numit Tușa Talitha din River Crossing. Al treilea, o oroaare jupuită și urlătoare, fusese ucis degrabă de părintele lui.

Lumea – acea parte a ei, în orice caz – începuse să se vindece.

Căprioara își vârbi botul în apă, începu să bea, apoi ridică privirea, cu ochii largi, cu apa picurându-i de pe bot. În depărtare putea auzi un zumzet jos. O clipă mai târziu, acestuia i se alătură o geană de lumină. Un semnal de alarmă străbătu nervii căprioarei, însă, deși reflexele ei erau bune și lumina, când o zări, se afla încă la multe roți distanță peste ținutul sterp, nu avu nicio clipă șansa de a scăpa. Înainte să apuce măcar să-și încordeze mușchii, scânteia îndepărtată crescuse, devenind o lumină pătrunzătoare ca un ochi de lup, care își revârsă orbirea peste pârâu și poiană. Odată cu lumina veni vuiețul înnebunitor al motoarelor cu transmisie lentă ale lui Blaine, funcționând la capacitate maximă. Ceva roz fulgeră pe deasupra mușchiei de beton care susținea șina; imediat se iscă o volbură de praf, pietre, animale mici dezmembrate și frunze împrăștiate, o volbură precum coada unui cocoș. Căprioara fu ucisă pe loc de șocul trecerii lui Blaine. Prea mare pentru a fi trasă după monou, fu smucită totuși aproape șaptezeci de metri în față, cu apa picurându-i de pe bot și copite. O bună bucată din piele (și acel al cincilea picior fără oase) îl fu smulsă de pe corp și trasă după Blaine ca o haină abandonată.

Urmă o tăcere scurtă, subțire ca un strat nou de piele sau prima gheăță pe un iaz la Capătul Anului, după care bumul sonic năvăli din urmă ca o creațură sonoră întârziată la o petrecere de nuntă, spulberând tăcerea, doborând din văzduh o pasare-mutant solitar – era posibil să fi fost un corb. Pasarea căzu ca o piatră și atteriză în pârâu.

În depărtare, un ochi roșu tot mai mic: farul din spate al lui Blaine.

Pe cer, o lună plină ieși de după o pătură de nori, zugrăvind polana și pârâul în tonurile tipătoare ale unor bijuterii de la amanet. Era un chip pe lună, însă nu unul la care amanții și-ar dori să-și întoarcă privirea. Părea a fi chipul supt al unui craniu, precum cele din Hotelul Călătorilor; un chip care veghea, amuzat ca un lunatic, peste acele câteva ființe aflate încă în viață și care mișunau

pe pământ. În Gilead, înainte ca lumea să fi mers mai departe, luna plină a Capătului de An fusese numită Luna Demonului și se credea că aduce ghinion să te uiți direct la ea.

Acum, însă, aceste lucruri nu mai contau. Acum, erau demoni peste tot.

2

Susannah se uită la harta rutieră și văzu că punctul verde care le marca poziția actuală se afla acum aproape la jumătatea distanței dintre Candleton și Rilea, următoarea stație a lui Blaine. *Dar cine se mai oprește acum?* se întrebă ea. De la harta rutieră se întoarse spre Eddie. Privirea lui era încă îndreptată spre plafonul Vagonului Baroniei. O urmă și văzu un pătrat ce nu putea fi decât un chepeng (doar că, atunci când era vorba de o bazaconie futuristă ca un tren vorbitor, bănuia că-i spuneai „trapă“). Pe el era gravat un desen simplu în roșu, care înfățișa un om ieșind pe acolo. Susannah încercă să-și imagineze cum ar fi să urmeze instrucțiunea sugerată și să iasă pe tren la aproape o mie trei sute de kilometri la oră. O vizită iute imaginea clară a unei femei căreia îi este smuls capul de pe umeri ca o floare de pe tulipină; văzu scăfărlia zburând în spate de-a lungul Vagonului Baroniei, poate săltând o dată și apoi dispărând în întuneric, cu ochii holbați și părul fălfăind.

Îndepărtă imaginea cât putu de repede. Oricum, chepenglul de sus era aproape sigur bine încis. Monoul Blaine nu avea nicio intenție să-i lase să plece. Își puteau câștiga dreptul de a pleca, însă Susannah tot nu credea că va fi aşa, chiar dacă reușeau să-l încuiuie cu vreo ghicitoare.

Scuze că-ți zic asta, da' mi se pare că vorbești fix ca o față palidă borată, scumpule, își spuse pe o voce mentală care nu era întru totul a Dettei Walker. N-am incredere în curu' tău mecanic. Înfrânt ai putea fi mai periculos decât cu panglica albastră de câștigător agățată de bancurile tale de memorie.

Jake îi întindea pistolarului culegerea sa ponosită de ghicitor, ca și când n-ar mai fi vrut răspunderea de a o purta. Susannah știa

cum se simtea puștiul; viața lor era foarte probabil să stea în paginile acelea soioase, îndelung frunzărite. Nică nu era sigură că și-ar fi dorit răspunderea de a o ține.

– Roland! șopti Jake. Nu vrei asta?

– *Ata!* zise Ete, aruncându-i pistolarului o privire încrâncenată.

Olan-ei-ata!

Bumblerul prinse cartea între dinți, i-o luă lui Jake din mâna și își întinse gâțul disproportionat de lung spre Roland, oferindu-i *Ghici ghicitoare ce-i!*

Roland privi cartea un moment, cu un chip distanță și preocupață, după care clătină din cap.

– Nu încă.

Se uită spre harta rutieră. Blaine nu avea un chip, așa că harta trebuia să le folosească drept punct de referință. Acum, punctul verde pâlpăitor era mai aproape de Rilea. Susannah se întrebă în treacăt cum arăta zona pe care o străbăteau și decise să nu voia, de fapt, să știe. Nu, după ce văzuseră când părăseau orașul Lud.

– Blaine! rosti Roland.

– DA.

– Poți să ne lași singuri? Trebuie să ne sfătuim.

Ești nebun dacă crezi c-o să facă asta, gândi Susannah, dar răspunsul lui Blaine fu prompt și sincer.

– DA, PISTOLARULE. ÎMI VOI ÎNTRERUPE TOȚI SENZORII DIN VAGONUL BARONIEI. CÂND SFATUL VOSTRU SE VA ÎNCHEIA ȘI VETI FI PREGĂTİȚI SĂ INCEPEM CONCURSUL DE GHICITORI, MĂ VOI ÎNTOARCE.

– Mda, tu și generalul MacArthur, bâigui Eddie.

– CE AI SPUS, EDDIE DIN NEW YORK?

– Nimic. Vorbeam singur, nimic mai mult.

– PENTRU A MĂ CHEMA, ATINGEȚI DOAR HARTA RUTIERĂ, spuse Blaine. ATÂT TEMP CÂT HARTA ESTE ROȘIE, SENZORII MEI SUNT OPRIȚI. PA ȘI PUSI TUTUROR, RĂMAS-BUN, NU UITAȚI SĂ-MI SCRİEȚI! O pauză. După care: ULEI DE MĂSLINE, DAR NU DE CASTOR.

Dreptunghiul hărții rutiere din partea din față a vagonului deveni deodată de un roșu atât de puternic, încât Susannah nu se putu uita la el fără să strângă din ochi.

– Ulei de măslini, dar nu de castor? întrebă Jake. Ce naiba înseamnă *asta*?

– Nu contează, răspunse Roland. Nu avem mult timp. Monoul înaintează la fel de repede spre punctul terminus indiferent dacă Blaine e sau nu cu noi.

– Doar nu crezi că ne-a lăsat cu adevărat singuri, nu? intervi Eddie. Un viclean ca el? Haide, fii serios! Trage cu ochiul, îți garantez.

– Mă îndoiesc foarte tare, spuse Roland și Susannah fu de acord cu el. Pentru moment, cel puțin. S-a auzit în glasul lui cât a fost de emoționat de ideea unui concurs de ghicitori după atâția ani de pauză. Si...

– Și e încrezător, spuse Susannah. Nu se așteaptă să aibă mari probleme din partea unora ca noi.

– Va avea? îl întrebă Jake pe pistolari. Va avea probleme din partea noastră?

– Nu știu, recunoscu Roland. Nu am un as ascuns în mâncă, dacă asta întrebi. E un joc cinsti... însă e măcar un joc pe care l-am mai jucat înainte.

Toți l-am mai jucat înainte, cel puțin într-o anumită măsură. Și mai e aia.

Înclină din cap spre cartea pe care Jake o luase înapoi de la Ete.

– Aici acționează niște forțe, unele mari, și nu toate acționează pentru a ne ține *departe* de Turn.

Susannah îl auzea pe el, însă de gândit se gândeau la Blaine – Blaine care plecase și-i lăsase singuri, ca la v-ați ascunselea, când copilul care trebuie să caute își acoperă ascultător ochii în timp ce colegii lui de joacă se ascund. Și nu asta erau ei, de fapt? Colegii de joacă ai lui Blaine? Gândul era cumva mai rău decât imaginea pe care o avusesese cu descăpătarea sa în timpul încercării de a fugi prin chepeng.

– Și atunci, ce facem? întrebă Eddie. Probabil ai o idee, altfel nu l-ai fi pus să plece.

– Uriașa lui inteligență – cuplată cu lunga perioadă de singurătate și inactivitate forțată – s-ar putea să-l fi făcut mai uman decât crede. Asta sper eu, cel puțin. Înainte, trebuie să stabilim un fel de geografie. Trebuie să stabilim, dacă putem, care este punctul lui slab și care este punctul forte, când e sigur de joc și când nu e sigur. Ghicitorile nu țin doar de iștețimea celui care le rezolvă, nici pe de parte. Țin și de punctele slabe ale celui care le spune.

– Și el are puncte slabe? întrebă Eddie.

– Dacă nu are, răspunse Roland cu calm, ne vom pierde viață în acest tren.

– Îmi place cum știi tu să ne liniștești la greu, făcu Eddie cu un zâmbet ironic. Aceasta-i una dintre multele tale calități fermecătoare.

– Pentru început îi vom spune patru ghicitori, zise Roland. Una usoară, una nu aşa de usoară, una destul de grea și una foarte grea. Va răspunde la toate patru, de asta sunt sigur, numai că noi vom fi atenți *cum* va răspunde el.

Eddie încuvîntă, iar Susannah simți un licăr palid, aproape inexistent, de speranță. Părea a fi maniera potrivită de abordare, într-adevăr.

– Apoi îl vom trimite iar de aici și vom sta la palavre, continuă pistolariul. S-ar putea să ne vină vreo idee încotro să ne trimitem caii. Aceste prime ghicitori pot veni de oriunde, dar – aplecă din cap spre carte – pe baza poveștii lui Jake despre librărie, răspunsul de care avem cu adevărat nevoie ar trebui să se găsească acolo, nu în vreo amintire pe care o păstrează eu din timpul concursurilor de ghicit de la Ziua Sărbătorii. Trebuie să fie acolo.

– O întrebare, rosti Susannah.

Roland se uită la ea, cu sprâncenele ridicate deasupra ochilor săi spălăciți, periculoși.

– O întrebare ne interesează pe noi, nu un răspuns, spuse ea. De data aceasta răspunsurile sunt cele care ne-ar putea pricina pieirea.

Pistolariul aprobă din cap. Prea nedumerit – frustrat, chiar, și aceasta nu era o expresie care lui Susannah să-i placă să o vadă pe chipul lui. Dar de data asta, când Jake întinse cartea, Roland o luă. O ținu pentru o clipă în mâinile (coperta ei roșie, ștearsă, dar încă veselă, arăta ciudat în mâinile lui mari și arse de soare... mai ales în cea dreaptă, scurtată aşa cum era de două degete) și i-o dădu lui Eddie.

- Tu o iei pe aia usoară, zise Roland, întorcându-se spre Susannah.

- Poate, răsunse ea, cu urma unui zâmbet, însă nu e un lucru foarte frumos de spus unei doamne, Roland.

El se întoarse către Jake.

- Tu vei fi al doilea, cu cea puțin mai grea. Eu voi fi al treilea. Tu vei fi ultimul, Eddie. Alege una din culegere care pare grea...

- Cele grele sunt către sfârșit, sugeră Jake.

- ...dar fără prostii, ai grija. Acum e pe viață și pe moarte.

A trecut timpul prostiilor.

Eddie se uită la el – lunganul aprig și urât, care Dumnezeu știe câte lucruri urâte făcuse în numele ajungerii la Turn – și se întrebă dacă Roland avea vreo idee cât de tare durea asta. Acel banal aversment de a nu se comporta ca un copil, rânjind și făcând glumiște acum, că miza era însăși viața lor.

Deschise gura pentru a spune ceva – o replică specială marca Eddie Dean, ceva ce să fie în același timp comic și înțepător, genul de remarcă acidă care-l scotea întotdeauna din minți pe fratele lui, Henry – și o închise la loc. Poate că lunganul aprig și urât avea dreptate; poate că era timpul să-și lase deoparte poantele. Poate că era în sfârșit timpul să se comporte ca un adult.

3

După încă trei minute de consultări murmurate și frunzăriri grăbite ale culegerii *Ghici ghicitoare ce-i!* din partea lui Eddie și Susannah (Jake știa deja cu ce ghicitoare voia să-l încerce înainte pe Blaine), Roland se duse în partea din față a Vagonului Baroniei și puse palma pe dreptunghiul ce strălucea violent acolo. Harta rutieră reapără pe dată. Deși senzația de mișcare lipsea, acum, că vagoul era închis, punctul verde era mai aproape ca oricând de Rilea.

- DECI, ROLAND, FIUL LUI STEVEN! făcu Blaine. Lui Eddie i se păru că era mai jovial; părea aproape vesel. E PREGĂTIT KA-TET-UL TĂU SĂ ÎNCEPEM?

- Da. Susannah din New York va deschide prima rundă.

Se întoarse către ea, coborî puțin vocea (nu că asta ar fi ajutat cine știe cât, credea ea, dacă Blaine voia să audă) și spuse:

- Tu nu va trebui să faci un pas în față, ca noi ceilalți, din cauza picioarelor, dar trebuie să vorbești sincer și să i te adresezi pe nume de fiecare dată când îi vorbești. Dacă – și când – îți răspunde corect la ghicitoare, zici: „Mulțam-sai, Blaine, adevărat e al tău răspuns.“ Atunci, Jake va ieși la interval și își va spune ghicitoarea. Bine?

- Și dacă nu nimerește răspunsul sau dacă nu răspunde deloc? Roland surâse perfid.

- Cred că pentru asta nu trebuie să ne facem griji încă. Ridică din nou vocea:

- Blaine?

- DA, PISTOLARULE.

Roland inspiră adânc.

- Acum începem.

- EXCELENT!

Roland încuviașă spre Susannah. Eddie o strânse de o mână și Jake o mângâie pe cealaltă. Ete se uită vrăjit la ea, cu ochii lui încercuți cu auriu.

Susannah le adresă un surâs crispăt și ridică privirea spre harta rutieră.

- Bună, Blaine!

- SAL'TARE, SUSANNAH DIN NEW YORK.

Inima îi bubuia, se umezise la subsuori și redescoperi ceva ce aflase demult, în clasa întâi: era greu să începi. Era greu să te ridici în fața clasei și să fii primul care cântă, spune o glumă, citește compunerea despre cum și-a petrecut vacanța de vară... sau spune o ghicitoare, în cazul de față. Cea asupra căreia se oprise era una din aiuristicul eseu la engleză al lui Jake Chambers, pe care băiatul li-l recitase aproape *ad litteram* în timpul lungilor lor palavre, după ce-i lăsaseră în urmă pe bătrâni din River Crossing. Eseul, purtând titlul „Cum înțeleg eu adevărul“, conținuse două ghicatori, dintre care pe una Eddie i-o spusese deja lui Blaine.

- SUSANNAH? EȘTI PREZENTĂ, VĂCĂRITĂ MICĂ?

Iar o tachina, însă acum o făcea degajat, afabil. *Amuzat*. Blaine putea fi fermecător atunci când obținea ce-și dorea. Ca unii copii răsfătați pe care ea îi cunoscuse.

– Da, Blaine, aici sunt și iată ghicitoarea mea. Ce zboară pe sus și nu-l vezi?

Se auzi un plescait straniu, ca și când Blaine ar fi imitat sunetul făcut de un om care lovește cu limba în cerul gurii. Fu urmat de o pauză scurtă. Când Blaine replică, o bună parte din jovialitate îi dispăruse din glas.

– VÂNTUL, DESIGUR. O GHICITOARE PENTRU COPII. DACĂ CELELALTE GHICITORI ALE VOASTRE NU-S MAI BUNE DE ATÂT, ÎMI VA PĂREA FOARTE RĂU CĂ V-AM SALVAT VIAȚA, FIE ȘI NUMAI PENTRU PUȚIN TIMP.

Harta rutieră pâlpâi, nu roșu de data aceasta, ci roz palid.

– Nul înfuriați! imploră vocea Micului Blaine.

De fiecare dată când se făcea auzită, Susannah se trezea imaginându-și un chelios mic și asudat, care părea să se screamă la fiecare mișcare. Vocea Marelui Blaine venea de peste tot (precum vocea lui Dumnezeu într-un film de Cecil B. DeMille, credea Susannah), însă a Micului Blaine venea dintr-o singură direcție: difuzorul aflat direct deasupra lor.

– Vă rog să nul înfuriați, oameni buni! Deja a adus monoul în zona roșie, din cauza vitezei, iar compresoarele de șină abia mai fac față. Rețeaua feroviară s-a degradat mult de ultima dată când am trecut pe aici.

Susannah, care călătorise destul la viața ei cu troleibuze și metrouri hurducătoare, nu simțea nimic – mergeau în continuare la fel de lin ca atunci când ieșiseră din Leagănul din Lud – și totuși îl credea pe Micul Blaine. Bănuia că, dacă aveau să simtă o hurducătură, acela avea să fie ultimul lucru pe care îl vor simți cu toții.

Roland o înghionti cu cotul în coaste, aducând-o înapoi la realitatea prezentă.

– Mulțam-sai, zise ea și, ca și când abia și-ar fi amintit, își atinse de trei ori, repede, gâtul cu degetele de la mâna dreaptă. Așa făcuse și Roland când vorbise cu Tușa Talitha prima dată.

– MULTUMESC PENTRU POLITEȚE, spuse Blaine. Părea amuzat din nou, iar Susannah socotea că asta era de bine, chiar dacă el se amuza pe socoteala ei. NU SUNT ÎNSĂ FEMEIE. DACĂ AR FI SĂ AM SEX, AȘ FI BĂRBAT.

Susannah se uită la Roland, năucă.

– Pentru bărbați e mâna stângă, spuse el. Pe stern. Se atinse demonstrativ.

– O!

Roland se întoarse spre Jake. Băiatul se ridică, îl puse pe Ete pe scaunul lui (ceea ce nu ajută la nimic; Ete sări imediat jos și se duse după el, când băiatul ieși la interval cu față spre harta rutieră) și își îndreptă atenția spre Blaine.

– Salut, Blaine! Aici Jake. Știi tu, fiul lui Elmer.

– ROSTEŞTE-ȚI GHICITOAREA!

– Cine umblă, dar n-are picioare; cine are gură, dar nu vorbește; cine are pat, dar nu doarme; cine are brațe, dar n-are mâini?

– NU-I RĂU! SPER CĂ SUSANNAH VA ÎNVĂȚA DIN EXEMPLUL TĂU, JAKE, FIUL LUI ELMER. RĂSPUNSUL TREBUIE SĂ FIE DE LA SINE EVIDENT PENTRU ORICE PERSOANĂ CÂT DE CÂT INTELIGENTĂ, ÎNSĂ TREBUIE SĂ PRESUPUNĂ UN OARECARE EFORT DE GÂNDIRE. RÂUL.

– Mulțam-sai, Blaine, adevărat e al tău răspuns.

Se lovi cu degetele de la mâna stângă, strânse laolaltă, în osul sternului și se așeză. Susannah îl cuprinse cu brațul și-l strânse scurt. Jake se uită la ea recunoscător.

Atunci se ridică Roland.

– Heil, Blaine! zise el.

– HEIL, PISTOLARULE!

Din nou, Blaine părea amuzat... probabil de salutare, pe care Susannah n-o mai auzise înainte. *Heil ce?* se întrebă ea. Îi veni în minte Hitler, și asta o duse cu gândul la avionul prăbușit pe care îl găsiseră la intrare în Lud. Un Focke-Wulf, afirmase Jake. Ea nu știa dacă era aşa, dar știa că înăuntrul lui se aflase un hăitaș perfect mort, prea bătrân pentru a mai puțini, măcar.